

1

El joc dels pelegrins

— **A**quest Nadal, sense regals, no serà Nadal
—va rondinar la Jo, estirada a la catifa.
—És tan horrorós, això de ser pobres
—va sospirar la Meg, tot mirant-se el vestit vell.

—No em sembla just que hi hagi nenes que tenen tot de coses boniques, mentre que d'altres no tenim res —va afegir la petita Amy, amb un esbufec indignat.

—Tenim el pare i la mare, i ens tenim les unes a les altres —va observar, conformada, la Beth, des del seu racó.

Les quatre carones, amb el reflex del foc de la llar, es van il·luminar en sentir aquelles paraules alegres, però es van tornar a enfosquir quan la Jo va recordar, amb tristesa:

—El papa no el tenim, i no el tornarem a tenir fins d'aquí molt de temps. —No havia gosat dir «potser no el tornarem a veure mai més», però totes ho van afegir mentalment, recordant que el pare era molt lluny, allà on es lliurava la guerra.

Van quedar-se un minut sense dir ni paraula, i aleshores la Meg va explicar, amb la veu torbada:

—Ja sabeu que la mare va proposar que per Nadal no ens féssim regals perquè aquest serà un hivern difícil per a tot-hom, i ella creu que no hem de gastar en capricis mentre els nostres soldats pateixen a la guerra. Nosaltres no podem fer gaire més que aquests petits sacrificis, i els hauríem de fer de bon grat. Però em temo que no serà el meu cas —va moure una mica el cap a banda i banda mentre pensava amb recança en totes les coses boniques que desitjava.

—Però no crec que el poc que ens podríem gastar servís de gaire. Tenim un dòlar cadascuna, i l'exèrcit poca cosa faria si l'hi donéssim. Jo ja m'avinc a no esperar cap regal de la mare o vostre, però em nego a renunciar al meu *Undine and Sintram*. Fa molt de temps que el vull llegir... —va declarar la Jo, que era una rata de biblioteca.

—Jo havia pensat gastar-me el meu en alguna peça nova de música —va informar la Beth, amb un sospir tan discret que no el va sentir ningú.

—Doncs jo em compraré una bonica capsa de llapis de colors Faber, que em fa molta falta —va afirmar l'Amy, decidida.

—La mare no va dir res dels nostres diners i no voldrà pas que renunciem a tot. Comprem-nos cadascuna el que vulguem i divertim-nos una mica; és evident que treballem prou i que ens ho hem guanyat —va exclamar la Jo, mentre s'examinava els talons de les sabates com fan els xicots.

—Jo segur que sí, tot el dia ensenyant aquests marrecs tan empipadors, quan m'estimaria molt més ser a casa

tranquil·lament —va apuntar la Meg, recuperant el seu to rondinaire.

—Tu no pateixes ni la meitat que jo —va etzibar-li la Jo—. ¿Que t'agradaria gaire estar tancada hores i hores amb una vella histèrica i plena de manies, que es passa el dia fent-te anar amunt i avall, no està mai contenta i et burxa fins que et venen ganes de saltar per la finestra o de posar-te a cridar?

—No soc de queixar-me, però crec que rentar els plats i mantenir la casa neta i polida és la pitjor feina del món. Em posa de molt mal humor, i les mans em queden tan encarcara-des que després no puc tocar bé el piano. —La Beth es va mirar les mans aspres amb un sospir que, aquest cop, totes van sentir.

—Ai, doncs jo no crec que cap de nosaltres pateixi tant com jo —va lamentar-se l'Amy—, perquè vosaltres no heu d'anar a una escola plena de nenes impertinents, que es fi-quen amb tu quan no et saps la lliçó, i es riuen dels teus ves-tits, i no tenen en conservació el teu pare si no és ric, i t'insul-ten si no tens el nas bonic.

—No diria que no tenen en *conservació* el pare, que no és pas un pot de conserves —va corregir-la la Jo, amb una rialle-ta—. Deu ser *consideració*.

—Ja sé el que em dic, i no cal que facis aquest to tan *sartí-ric*. Està bé que fem servir paraules noves i ampliem el *bocabi-lari* —va reblar l'Amy, amb posat digne.

—Au, va, prou de discutir, noies! No t'agradaria tenir els

diners que el pare va perdre quan érem petites, Jo? Déu meu, ara estaríem tan contentes i felices, si no tinguéssim cap preocupació —va declarar la Meg, que era prou gran per recordar temps millors.

—L'altre dia vas dir que pensaves que érem molt més felices que els fills dels King, que malgrat els diners que tenen sempre es barallen i es discuteixen tot el dia.

—És veritat, Beth. Em sembla que ho som, perquè, tot i que ens cal treballar, sabem riure'ns de nosaltres mateixes i som una bona tropa, com diria la Jo.

—La Jo fa servir expressions molt vulgars —va puntualitzar l'Amy, mentre llançava una mirada de reprovació a la figura allargada que jeia sobre la catifa.

La Jo es va incorporar immediatament, es va ficar les mans a les butxaques i es va posar a xiular.

—No ho facis, això, Jo, que fa molt cavallot!

—Per això ho faig.

—No suportó les noies maleducades i poc femenines.

—Doncs jo no suportó les nenes bledes i pàmfiles.

—Oh, quin gran goig, quina joia, quan els germans s'estimen —va cantussejar l'Amy, pacificadora, amb una expressió tan divertida que les dues veus que s'escriuaven van esclafir en una rialla.

—La veritat, noies, és que totes dues sou culpables —va sentenciar la Meg, que començava a alligonar-les amb el seu to de germana gran—. Ja ets prou grandeta per deixar estar

les bajanades de xicotot i comportar-te millor, Josephine. Quan eres més petita no passava res, però ara que ets tan alta i et reculls els cabells, has de tenir present que ja ets tota una senyoreta.

—No ho soc! I si recollir-me els cabells m'obliga a comportar-me com una dama, duré trenes fins que tingui vint anys —va exclamar la Jo, mentre es treia el ret i es deixava anar l'abundant cabellera de color castany—. No vull pensar que m'haig de fer gran i convertir-me en la senyoreta March, i dur vestits llargs i haver de ser tan delicada com una floreta del camp! Ja és prou desgràcia ser una nena quan el que a mi m'agrada són els jocs dels nois, i les seves feines, i la seva manera de fer. No puc superar la meva decepció de no haver nascut nen. I ara és pitjor que mai, perquè m'estimaria més anar a la guerra amb el papa i haig d'estar-me a casa cosint com una vella xaruga. —I va rebotir el mitjó militar de color blau amb tanta força que les agulles van petar com un sonall i el cabdell de llana va rodolar per tota la sala.

—Pobreta Jo! És una llàstima, però no s'hi pot fer res, de manera que hauràs de conformar-te a escurçar-te el nom perquè soni més masculí i fer veure que ets el nostre germà —va assegurar-li la Beth, mentre li acaritava la cabellera espessa amb una mà a la qual cap sabó dels plats ni cap feina de la llar hauria pogut llevar la delicadesa.

—Pel que fa a tu, Amy —va continuar la Meg—, ets massa afectada i llepafils. Ara encara fas gràcia, però si segueixes

així, de gran seràs una bleda assolellada. M'agraden les teves bones maneres i el teu parlar refinat, quan no t'esforces massa per ser elegant, però quan dius coses absurdes és tan terrible com quan la Jo fa servir paraules vulgars.

—Si la Jo és un cavallot i l'Amy una bleda, sisplau, jo què soc? —va demanar la Beth, disposada a compartir la repassada.

—Tu ets un sol i prou —va respondre la Meg, amb afecte, i ningú no la va contradir, perquè aquella ratolineta era la mascota de la família.